

z Uhřetěvesi a z Říčan

DÍK...

*Co jest platno člověku,
by pak všecken svět získal,
a své duši uškodil?*

Matouš 16, 26

Milé sestry, milí bratři...

Milí přátelé, máme před sebou nový školní rok. A myslíme na Rózinku Schönfelderovou, pro kterou je to skutečně první „školní“ rok. Samozřejmě s mnohými dalšími, o kterých víte vy, na děti, které změnili školu. Prostě na všechny děti, kterým se otevřela škola. A nejen na ně, ale také na jejich rodiče.

Velice často se mi vrací myšlenka, kterou vyslovila moje žena – škola musí dětem ukázat, proč se vlastně mají učit. Ukázat jim smysl učení – aby se děti neučily prostě proto, že to po nich chce paní učitelka, pan učitel nebo rodiče. Že se nemusí učit kvůli tomu, aby byly pochválené za dobrou známku.

Tento důraz mě okouzluje. A hodně mě koresponduje s naším vnímáním křesťanství, vnímáním zvěsti Ježíše z Nazareta. Původně jsem chtěl křesťanství a Ježíšovu zvěst oddělit, ale pak jsem si uvědomil, že by to nebylo úplně poctivé. Že je to trochu zamotanější. Ano, Ježíšova zvěst se stala základem pro nové náboženství a to si žije podle náboženské logiky – bylo a je ovlivňováno nejrůznějšími vlivy. A my z toho, co se nám v tomto kotlíku uvařilo nebo vaří, můžeme mít zamotanou hlavu.

Na sborové dovolené jsme si povídali nad abrahámovskými texty. A přitom jsem si uvědomil, že každý z nás ještě do svého kotlíku přidáváme svůj osobní příběh – a výsledek tak nemůže být pro každého stejný. Co s tím? Ano, je třeba to řešit pilným a nikdy nekončícím studiem Bible. Jenže – to vlastně nestačí. Bylo by potřeba studovat historii výkladů, historii společenských podmínek, za nichž výklady vznikaly. Bylo by potřeba studovat současnou společnost, abychom pochopili, pod jakým

vlivem ten který výklad vzniká. Prostě – bylo by potřeba studovat i křesťanství jako náboženství.

Tak. A teď to zakončit výzvou – vzhůru do školy! Ale – v tom okamžiku by se stalo křesťanství a dokonce i Ježíšova zvěst přístupnou pro jakousi intelektuální elitu, která by si nárokovala řízení života ostatních lidí. K tomu má samozřejmě každé náboženství tendence. Ale nikoliv Ježíšova zvěst. A ani židovská zvěst o Bohu Izraele, který vyvedl a vyvádí svůj lid z otroctví a učí jej žít v pro něj určeném konkrétním prostoru.

Tyto zvěsti jsou velice prosté. Pán Bůh nás přijal. Vysvobodil. A my máme přát toto přijetí a vysvobození i druhým lidem. Stejně bezpodmínečně, jako jsme byli přijati my. Velice mě oslovil text, který jsme slyšeli na sborové dovolené při bohoslužbách v Horní Čermně:

„Dítky, nemilujeme pouhým slovem, ale opravdovým činem. V tomto poznáme, že jsme z pravdy, a tak před ním upokojíme své srdce, ať nás srdce obviňuje z čehokoliv; neboť Bůh je větší než naše srdce a zná všecko!“ 1J 3,18-20

Prostě jsme vedeni zcela prakticky za druhým člověkem. S nabídkou naslouchání, s nabídkou pomoci, s nabídkou vzájemného respektu. Napříč všem možným rozdílům. Že to vypadá neproveditelně, že jsou často ceněné jiné přístupy k životu? Pán Bůh nám v tom nabízí pomoc – ukazuje, že má smysl se učit této cestě. Ona ta biblická zvěst zase až tak složitá není. Tak tedy vzhůru do školy života! Máme se na co těšit, protože smíme v jakékoliv situaci, v jakémkoliv věku vědět, že patříme Pánu Bohu spolu s celým stvořením.

Jiří Ort

Biblické hodiny

Rád bych na začátku školního roku shrnul možnosti setkávání při biblických hodinách. Připomínám také, že **bohoslužby s večerí Páně** jsou vždy 1. neděli v měsíci a **bohoslužby** (nejen) **pro rodiny s dětmi** každou 2. neděli v měsíci. Pro přesné informace o programu sledujte, prosím, webové stránky sboru.

Děti:

každý úterý v 14.30 (s hodinou je možné ještě hýbat)

– biblická hodina pro starší děti školního věku v Říčanech u Dušků

1. a 3. pátek v měsíci v 15:00

– biblická hodina pro děti předškolního a mladšího školního věku

Dospělí:

2. úterý v měsíci ve 20:00 – biblické hodiny po rodinách – kdo by chtěl, aby u něj byla biblická, ať mi, prosím, pošle mail

3. úterý v měsíci ve 20:00 – biblická v Říčanech u Trkovských

Těším se na setkání!

Jirka Ort

Sborový den 13.10.

Srdečně vás zveme na **neděli 13.10.** k nám do kostela na Sborový den.

Bohoslužbami poslouží senior Pražského seniorátu **Roman Mazur**.

Po společném obědě (11.30) bude ve 12.30 následovat povídání s rozhovorem na téma „**Strategický plán naší církve**“. Za tímto podivným názvem se skrývá splněné zadání, které uložil synod ČCE ve snaze se připravit na výzvy, které sbory naší církve, tedy nás všechny, čekají v nejbližší i vzdálenější budoucnosti. Nebude to tedy suchá přednáška, ale povídání o tom, v čem vidíme smysl církve v naší společnosti. K tomuto tématu nabízíme i článek Jana Konzala.

Také tentokrát bude na odpoledne **program pro děti** - pouštění draků (draky si vezměte s sebou, snad nám počasí bude přát).

Moc se na vás těším!

Jiří Ort

Krabice od bot 2019

V minulém roce se stala vlastně velice hezká věc – reakce na projekt Diakonie ČCE Krabice od bot byla obrovská. Sběrná místa (rozhodně to centrální ve sboru ČCE v Nuslích) praskala ve švech. Odvrácená strana toho je, že nabídka převážila poptávku. Ne, to skutečně neznamená, že by děti, které potřebují pomoci nebylo víc, než se vybralo krabic s dárky. Ale – prostě a jednoduše – my o nich nevíme. Ukazuje se, že anonymní pomoc se zaměřením na konkrétního člověka má své limity.

Mám radost, že na tuto situaci v Diakonii zareagovali. A to dvojím způsobem. Ten první způsob je pro nás všechny – Krabice od bot online. Zatím mám pouze informace, které můžete najít i na webových stránkách Diakonie (<https://www.krabiceodbot.cz/krabiceonline/>).

Čekám ještě na další informace, ale i ty, které naleznete na webových stránkách, jsou velice zajímavé a můžeme tak s dětmi vybírat konkrétní místo pomoci.

Kdo chce přece jen předat hmatatelný dárek, který by s dětmi doma zabalil, může použít rezervaci dárku

(<https://www.krabiceodbot.cz/o-projektu/aktualne/letosni-novinka-povinna-rezervace-darku-na-webu/>).

Praktický příklad: „Paní Anna chce darovat dárek v Brně. Najde si nejbližší sběrné místo a zjistí, že ještě potřebuje dárky pro kluky 10 - 12 let. Dárek si rezervuje a na mail jí přijdou tipy, co do krabice zabalit a info o sběrném místě. Krabici připraví a odevzdá, až bude mít cestu kolem.“

Nově tu budou i nové informace pro firmy a školy: „Prosíme školy, firmy a další nadšené dárce, aby počkali do zveřejnění mapy sběrných míst a počtů potřebných dárků a nepřipravovali velké množství dárků předem. Mapu zveřejníme začátkem listopadu. Pro školy chystáme speciální podporu a možnosti šití jim na míru - všechno info najdete na připravovaném novém webu.“

Promyslete si tedy, jakou formu chcete zvolit. Případně další podrobnosti budou k nalezení na webových stránkách Diakonie ČCE nebo našeho sboru.

Jiří Ort

Projekt *givt*

Připadám si v tuto chvíli tak trochu jako reklamy různých prodejců, které nás chtějí přesvědčit, že Vánoce už jsou za dveřmi. Takže se velice omlouvám. Ale když jsem hledal formu, jak pomáhat v konkrétních projektech, našel jsem tuto možnost, kterou můžeme využít při nákupech na internetu. Jde o **projekt „givt“** (<https://givt.cz/>). Tento projekt slučuje některé obchody a ty z nákupu předají cca 2- 3% na účet neziskové organizace, kterou sami vyberete. Když si stáhnete do počítače aplikaci, tak vám nabídne při hledání obchody, které tuto službu nabízejí.

Ale skutečně to berte pouze jako informaci a nabídku.

Jiří Ort

Diskusia o liturgii v ČCE

Synodná rada na základe uznesenia minuloročného synodu pozvala zbory, resp. ich staršovstvá, k rozhovoru na tému prípravy novej bohoslužobnej agendy ČCE. Agenda predstavuje zdroj textov, na základe ktorých cirkev utvára svoj bohoslužobný život. Daniel Ženatý, synodný senior ČCE, k danej téme v sprievodnom liste určenom staršovstvám píše toto:

„Bohoslužby jsou centrem života církve. Není nám dáno vyjádřit, jak nesmírný význam mají pro nás, pro celý svět, pro Boží dílo zde na zemi. Je úžasné, že se v našich shromážděních stále děje zázrak, a my posloucháme učení apoštolů, jsme spolu, lámeme chléb, modlíme se. /Sk 2,42/

Príprava nové agendy nám dáva možnosť rozhovoru o tom, čo sa pri bohoslužbách deje, jak se nás to dotýká nebo snad jak nás to miji, může posílit naši víru, může odkrýt radost z toho, že se objevilo něco, co nám možná dosud zůstávalo skryto.

K čemu agendu potřebujeme? Třeba k tomu, abychom byli spojeni s bohatstvím tradic světové reformace i českobratrského evangelictví, abychom se nepozorností či nedbalostí nepřipravili o něco podstatného. Společná agenda otevírá prostor pro takové slavení Kristových svátostí a naslouchání Božímu slovu, v němž nám bude dobře, společně mladým i starým, ve víře silnějším i ve víře slabším, těm kdo jsou v církvi od narození, i těm, kdo do ní přišli nedávno, domácím i hostům.

Jsme vděční za Agendu I a Agendu II. Od jejich vydání uplynulo třicet let. Nová agenda staré neruší, spíše

obnovuje, vnáší nové podněty a reaguje na změny, kterými i naše církve prochází. Jednou z nich je například posun rázu bohoslužeb 'od přednášení ke slavení'."

Poradný odbor liturgický ČCE pripravil sadu nových bohoslužobných formulárov, ktoré majú poslúžiť ako základ pre rozhovor v rámci zborových spoločenstiev. Ako sa však ukázalo na príklade nášho staršovstva, diskusia presiahla rámec podoby konkrétnych položiek poriadku bohoslužieb, resp. ich opodstatnenosti, a išla hlbšie – k samotnej povahe liturgie, a tým i k povahe cirkvi ako takej.

Naše staršovstvo sa jednomyseľne zhodlo na tom, že **vzťah človeka k Bohu, či už ako jednotlivca alebo spoločenstva, nie je žiaduce – a ani dost dobre možné – zošnúrovať do podoby určitých predpripravených formúl a fráz.** Staršovstvo preto vyjadrilo svoje pochybnosti nad adekvátnosťou zaradenia určitých predpísaných položiek do poriadku bohoslužieb. Navyše, nejde len o samotné slovné formulácie. Otázniky boli vyjadrené aj nad opodstatnenosťou niektorých bodov na zozname nových bohoslužobných formulárov. Hrozí napríklad nebezpečenstvo, že „vyznanie vín“ (kyrie) sa zmení na formalistické sypanie si popolu na hlavu alebo zámienku pre vyvolávanie pocitu vlastnej menejcennosti. Predpísané „vyznanie viery“ (krédo) zase môže budovať neprimerané bariéry medzi „skúsenými kresťanmi“ a novými prichádzajúcimi alebo návštevníkmi, ktorí z najrôznejších dôvodov nie sú schopní či ochotní vyznanie viery spolu s ostatnými vysloviť.

Na otázku liturgie sa je však možné dívať ešte aj z inej strany. Je ju možné vnímať ako **dvojité proces pozostávajúci z ľudského konania pred tvárou Božou a zároveň z Božieho konania v prospech ľudí**. Predstavuje tak isté dramatické stvárnenie mnohvrstevnatého a dynamického vzťahu Boha a stvorenia. Je určená slúžiť ako modelový scenár Božieho príbehu so svetom. Ba čo viac, je ju možné chápať ako určitú divadelnú hru (v tom najlepšom slova zmysle), v ktorej sme všetci aktérmi spoluvytvárajúci dej. A tak napríklad ono zmieňované „vyznanie vín“ v takomto pochopení nie je zaužívanou formulou, ale skôr **rozmerom ľudského života** – človek si uvedomuje svoje postavenie, talenty i obmedzenia, vo vzťahu k Bohu, ostatným ľuďom i stvoreniu. „Vyznanie viery“ je potom radostným priznaním sa k nádeji života pre celé stvorenie.

Staršovstvo sa zhodlo, že konkrétne vyjadrenie takéhoto diania je potrebné hľadať s najvyššou možnou citlivosťou a s ohľadom na konkrétnych ľudí. Musíme si uvedomiť, že kľúčovú úlohu v procese

tvorby liturgie i účasti na bohoslužbách zohráva naša vlastná skúsenosť. To je potrebné prijať ako fakt i ako radostnú príležitosť zároveň. Pri stvárňovaní podoby bohoslužieb je vhodné používať civilný jazyk, ale taktiež inšpiratívne umelecké formy. Starší sa zhodli, že pieseň častokrát vyjadrí myšlienku lepšie než hovorené slovo.

Úroveň a intenzita našej diskusie svedčí o tom, že téma liturgie je živá aj v ČCE. Z tohto pohľadu sa deklarovaný zámer synodnej rady podarilo naplniť. Z našej perspektívy však nešlo ani tak o to, vyjadriť svoj názor na otázku prijatia či neprijatia nových bohoslužobných poriadkov. Oveľa dôležitejšie je, **aby sme si ako účastníci bohoslužieb uvedomovali, prečo v ich rámci robíme to, čo robíme**. (Samozrejme, nejaká tá prípadná zmena takisto nemusí byť nevyhnutne na škodu.) Platí totiž, že ak budeme lepšie rozumieť tomu, čoho sa zúčastňujeme a čo konáme v rámci bohoslužieb, budeme lepšie chápať aj zmysel existencie a poslania cirkvi.

Pavol Bargár

Na letošní sborové dovolené poblíž Králík jsme se věnovali činností tvořivým i čiré zahálce. Rozhodně jsme se však nenudili. Večery jsme trávili společnými rozmluvami nad Písmem.

Jan Konzal: *Spiritualita a církvev*

1. TŘI CHARAKTERISTIKY JAKO ZNAMENÍ DOBY

Kdysi před řadou let, kdy ještě listek do kina stál asi 8 korun, viděl jsem film o fiktivním konci světa. postupující atomový mrak měl za přesně spočtenou a obecně známou dobu zadusit v několika dnech vše živé. Lidé na tu zvěst reagovali různě. Vedle těch, kdo se posmívali údajným nesmyslům až po ty, které strach zdemoloval do ztrnulé pasivity. Někteří chtěli každou zbývající minutu využít k extrémním prožitkům, někteří propadli do totální pasivity, jako když loď v bouři přijde o kormidla: ztratili smysl svého dosavadního snažení o cokoli počínaje osudem vlastních dětí přes partnery, milence, workholismus. Rozdíl mezi věřícími a nevěřícími jako by ani neexistovaly – kdekdo jednal podle své přirozenosti a hluboko kořenící zkušenosti. Možná k archetypům svého vlastního chování.

V dobách zlomů kulturních dějin a krizí paradigmat s tím spojených reagují lidé různě: od cynicky bezzásadových po fundamentalistické fanatiky některé z vykloubených idejí. Dnes je zvykem v té souvislosti mluvit o postmoderním radikálním etickém relativismu, anebo o islamismu, ale své protagonisty obého ražení měl každý konec kulturní epochy, dokonce každá velká reformace v rámci křesťanství.

spiritualita už není přepychem

V každé dramaticky nejisté době jsou ve fatální nevýhodě všichni, kdo mají u kormidla své osobní existence právě jen své chutě a nechutě cosi prožít nebo čemusi

se vyhnout. Jsou ovšem v citelné nevýhodě i ti, kdo dovolili svému náboženskému rozměru zakrnět a jsou dnes odkázáni jen na infantilní zbytky náboženství tradovaného kdysi v dětství. Tohle v postmoderním věku už opravdu nefunguje.

O poznání lepší šanci zůstat lidmi měli ti, kdo do takových perejí historie vstoupili s nějakou fungující spiritualitou. Kupodivu nerozhoduje, zda je ta spiritualita formována náboženstvím nebo nenábožensky, důležité bylo samotné hluboce vkořeněné „know how“ lidského postoje.

Spiritualitou rozumím strukturu principů, které vymezují duchovní prostor osobnosti. Do toho nepatří jen náboženství, ale také umění, věda a jistě i leccos dalšího z nehmotných kvalit humanity. Principy vybíráme podle toho, jakou váhu jim přikládáme a jak důležité se nám jeví jejich realizace. Ta struktura by měla být nakonec ušita osobnosti na míru a během dospělého zrání se mění.

Takové „know how“ vyjádřené principy se vyplatí pěstovat vytrvale a kriticky. Pak pro daného člověka má důvěryhodný punc osvědčených vzorců chování. A to se velmi hodí v situacích, kdy se naše já musí soustředit na nějaký důležitý detail, na hledání nebo na zápas protichůdných tendencí našeho já, a nemůže či nechce svoji vůli třídit etické nabídky přítomné chvíle.

Kdo se v tomto směru nekultivuje, sám se vydává všanc náhodným bouřím vlastního já, mocichtivým lidem nebo davu. Vyjde celkem

nastejno, zda ti mocichtiví zaštitují své úsilí politikou nebo církevnictvím, ideologií nebo oslnivě drzou bezcharakterností. Pod jejich taktovkou se boží království hledat nedá. Z toho pak snadno každý může porozumět, že ani žádná zbožnost pak nevede ke spáse, ať jde po evangelicku pokusem přes recepci slova božího, anebo po katolicku pokusem přes svátosti.

role církve

Většina lidí dobré vůle už dnes nerozumí, proč by cestu k pravdě měla určovat právě „církev“. A když nejde o hlásání pravdy, oč by vůbec mohlo jít? Církev chápe málokdo jinak, než jako instituci náboženské byrokracie. Dnes si člověk si hledá a nachází poučení v pramenech podle vlastní chuti – a v době internetu a knihoven je z čeho vybírat i v kvalitních pramenech. Tyhle otazníky visí pak nad institutem magisteria u katolíků i nad institutem autority kazatele u protestantů. Přesto zůstávají církve v něčem důležitém nezastupitelné.

Podle vyprávění Skutků apoštolů vzniká církev o letnicích jako odpověď na toho času akutní existenciální nejistotu těch, kteří žili až dosud svoji víru poklidně. Nepřišli na slavnost nepoučení. Ale z Petrova kázání se dovídají, že: uzrál kairos posledního věku. Že bude konec a soud, to věřil každý a věřil to pokojně, pokojně rozséval a rozmnožoval stáda. Ale okolnosti Petrova letničního kázání naznačují, že do tuhého jde právě teď. Co máme dělat?! ptají se. Smyslem novozákonní církve tehdy založené byla poskytnout azyl ohroženému.

Ti jeruzalémští poutníci měli svoji „církev“ (hebrejsky „synagoga“-shromáždění) už od malička. Ale najednou přestal ten pojem společ-

čerství víry garantovat bezpečí – dosud spolehlivá instituce přestala plnit svoji důležitou roli. V této situaci se rodí novozákonní církev. Jako shromáždění lidu věřícího Kristovu euangelion, dobré zpráve o záchraně (spáse) v boží náručí. Církve křesťanských počátků a dokonce počátečních staletí nezakládala potřeba novelizovat etablované náboženství, ale potřeba záchrany smyslu dosavadního života.

Poslední koncil římskokatolického episkopátu deklaroval církev Kristovu jako účinné znamení boží přítomnosti v našich dějinách, které jsou důkladně sekulární. Takový úkol nemůže plnit ani hierarchie, ani její byrokracie, ale jen všichni dohromady, každý po svém.

Znamení boží přítomnosti musí být znamením zvoucím, účinným. Zval – třeba Izajáš : „pojďte, kupujte bez peněz, pijte mléko a víno, třebaže nemáte peníze“. Konkrétní příklad zvoucího znamení? Třeba umění vytvářet domov; ne za odměnu, ale domov potřebným. Dnešní globální souvislosti světa a dělají osud člověka komplikovanějším a člověka zranitelnějším. Kdekdo potřebuje aspoň občas odpočinout ne kdekoli, ale právě v prostředí Domova. A jak vidíme na historii mnoha upřímných párů, dnes jako kdyby už bylo nad síly dvojice partnerů vytvářet i domov, který vydrží bouře. Přitom jen doma učedník smí být bez přetvářky a stylizací takový, jaký skutečně je: unavený, zmatený, po přijetí jako dítě toužící, třebaže je už dávno dospělý.

znamení sloužící

Přítomná doba také potřebuje znamení, že i ty nejsložitější

globální problémy mají ještě šanci, tedy znamení naděje (v záchranu). Takovým znamením by mohla a měla být Kristova církev, ovšem musela by se znovu naučit odpouštět, smířovat, sjednocovat rozdílně smýšlející i rozdílně formovanou odpovědnost.

Tím nepopírám, že taková šance pomoci zůstává velmi křehká, bylo to tak vždy. Spása je darem našeho Boha, není v moci lidí, učí nás dějiny. A tak je či může být církev znamením, příslibem, výzvou jako Mojžíšův měděný had přibitý na kůl v poušti. Dobře to zrcadlí známý příběh soli, která je sice nad zlato, ale i ona se může stát marginální a hodí se pak jen pod nohy, aby chodník nezarůstal plevelem, anebo v zimě neklouzal.

Také církvím se stává, že institut „společného domu s živým Kristem uprostřed“ ztratí půdu pod nohama. Ale dokáží nabídnout relativně bezpečné prostředí a umožní setkávat se v takovém prostředí se Vzkříšeným Pánem jen tak, že se té role ujme nikoli sám úřad, ale všichni v Krista pokřtění – každý podle svých darů.

2. KUDY ZA DŮVĚRYHODNOSTÍ SPIRITUALITY

Spiritualitou rozumím technologii převodu postupně získávaných vědomostí a dobrých i zlých osobních zkušeností do procesu tvorby vlastního svědomí a etických zásad. Cílem toho shromažďování není vyšší gnoze, vyšší poznání, ale porozumění principům.

Takovou službu zrání a také plodnosti osobnosti poskytuje spiritualita nezávisle na náboženství. Spiritualita hájí pravdivost humanity, ne úspěch náboženství. Humanum postrádající duchovní rozměr není lidské. Spiritualitu

potřebuje i ten, kdo se s náboženstvím rozešel a také ten, kdo v praxi dává přednost náboženským zásadám před svým vlastním svědomím. Ale potřebuje ji jako významný podpůrný instrument i ten nebo ta, kdo svoji víru živi z poctivých pramenů náboženství.

Jde o to, jak ta „technologie vytváření osobnosti“ dokáže integrovat hodnoty nabízené společenským vědomím, zkušenost vlastního svědomí a faktický stav rozvoje konkrétní osobnosti. Proto s tvorbou své budoucí spirituality začínáme obvykle u ikon takových osobností, které nám imponují svým životním stylem nebo některým z prvků toho životního stylu.

Ikony vybíráme z dějin či z legend, z Bible nebo beletrie, z osobní zkušenosti se světem, prostě ze všeho, co nás dokázalo významně oslovit. Ikonu nemá smysl kopírovat, ale její životní příběh napoví, co se osvědčilo nebo neosvědčilo jako důležité pro orientaci jednootlivce.

Důležitým kritériem při tom třibení není to, co nás oslňuje velikostí nebo krásou, ale to, co dokáže motivovat naši konkrétně strukturovanou osobnost v konkrétních okolnostech existence.

3. DŮVĚRYHODNOST CÍRKVE

církev na cestách k cílům větším než je sebepotvrzení

Církev apoštolů dostaly do vinku ohromnou zkušenost s evangeliem jako Dobrou zprávou. Pojdte a vizte, řekl Ježíš těm, kdo si chtěli ujasnit, zda se za Ježíšem vydají nebo zůstanou v bezpečí Křitelova náboženství. Apriorní důvěryhodnost církevních institucí je už dávno ta tam a poslední

významnou ránu dostala důvěryhodnost církví po roce devadesát právě tím, že církve projevily řadu důležitých starostí, ale o sebepotvrzení institucí dlouho jen devastovaných. I to má samozřejmě smysl. Ale všechna ta dobra jsou zatížena katastrofální ztrátou důvěryhodnosti té role, pro kterou církev kdysi povstala.

Mnohé církevní instituty ani dnes sice neztratí svou slanost, ale jako pomoc k dosažení božího království člověku topícímu se v obtížích už smysl nemají. A tak je jejich místo už jen pod nohama sekulárních zástupců valících se dějinami.

Církev Kristova se zrodila o letnicích jako opora víry Dobře zprávě při kolizi té víry s důvěrou osvědčenému náboženství (v té době reprezentovanému judaismem, tedy tím nejlepším, co bylo k máni). To je radikálně jiná starost než šířit správnou ideologii.

Není pravda, že dnešní církve s pokleslou důvěryhodností patří na smetiště. Církev Kristova se musí znovu stát bezpečným zázemím těch, kdo na Ježíšovu výzvu změnili své smýšlení a nejsou už spořádanými konzumenty duchovní potrawy, připravované v církvi centrálně.

církev je znamením jednoty různých

Cíl našich následování - Boží království - předpokládá umění smířovat a sjednocovat velmi různé přirozenosti, včetně různosti mezi Bohem a stvořením. To vyžaduje i s odvahou, rozvahou a pokorou překročit hranice našich osvědčených náboženství, jak naznačuje třeba 5. a 6. kapitola Listu Židům.

Logika věci si ovšem vyžaduje, aby tu důvěryhodnější tvář církve mohl poznat každý z našich současníků na samotném božím lidu. Kdo chce vidět církev, vidí ji skrze nás.

Jan Konzal

Navštívili jsme sbor v Horní Čermné, Mariánskou horu s rozhlednou a poutním kostelem, a prozkoumali jsme důkladně okolí našeho penzionu na konečné lokálky. (foto J. Ort.)

Jiří M. Langer: *Křesťanskému příteli*

Štěstí mě tentokrát minulo tak těsně,
 tak těsně
 - a zanítilo ve mně hranici zoufalství!
 Otevřel jsem ti své srdce
 jako bránu paláce
 - a tys mě bodl:
 seslal jsi na mé kosti oheň, kterým zčernaly.

Neboť hvězdy padají z nebes,
 vesmír plane všude kolem mě, můj svět je pode mnou;
 proti mně zbledl obličej měsíce
 jako tvář zahalen v nočních uličkách.

Zavrhni mě pozemský světe,
 o němž jsem řekl už sedmkrát,
 mezi námi není nic dobrého ani zlého.
 Zavrhl a vyvrhl mě znova daleko, daleko,
 doprostřed vesmíru, kde není nic.

Běda, štěstí mě tentokrát minulo tak těsně, tak těsně
 - a zanítilo ve mně hranici zoufalství!
 Marně polykám víno plnými doušky jako velbloud,
 marně křičím, pláču, žádná odpověď, žádný hlas,
 marně žiju, marně čekám na smrt
 - jen má píseň je mi únikem, můj nárek útočištěm.
 Jen ta má bezútešná píseň!

A ty, kterého jsem tak miloval,
 nikdy ji nepoznáš;
 nikdy neuslyšíš mou řeč, je ti cizí,
 jako je ti cizí plamen mé touhy,
 jako je ti cizí kladivo písni mé krve,
 nelitostná rána do mého spánku.

Neuslyšíš mou píseň, nebudeš jí moc rozumět
 a co je mým hříchem, co mým zločinem,
 do konce věků se já nedozvím.
 Úrpč se hněváš a proč mnou pohrdáš,
 není lidské zavrhnout – jak ty – svého psa.

Běda, štěstí mě tentokrát minulo tak těsně,
 a tolik spěchal!
 Úzkost se navrátila k mé duši, opuštěné a osamělé.
 Padesát bran hříchu zas doširoka rozevřelo své tlamy
 a podsvětí pode mnou mě chce pohltnout.

A vidím: Nevrátím se jako kdysi žádat kvůli sobě
zavrženíhodnou touhu
a svatý trpyt čisté lásky
na nočních planinách. - Naděje pomijivosti a marnosti!
Naděje pomijivosti a marnost blázna, který ztratil hlavu;
protože jsi mě opustil

A nyní, bolest již umlkla,
ustal ten strašný zvuk
a můj duch se ve mně upokojil.
Má duše byla jako mořský vír po bouři
a jiskra útěšného odpočinku svítila mému neútěšnému
srdci.

A cítím (zdá se mi), že jsem svobodný,
provazy jimiž jsi mě svázel, povolily,
pominulo kouzlo falešného jha, tyče popadaly,
jsem volný, svobodný.

Ano, svobodný jsem, svobodný!
Svo-bod-ný!

Jsem volný?

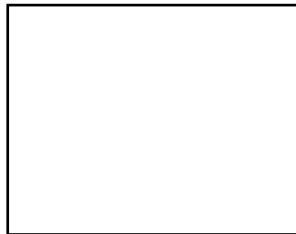
Svobodný?

Běda, štěstí mě tentokrát minulo tak těsně
a nevrátí se více!

Světlo mých očí mi vzal, z nitra mi srdce vytrhl.
Avšak chybí mi klid, ten nebudu mít více!

Neboť navždy nesvobodným je poslušný služebník,
ten, kdo byl jednou prodán, nebude nikdy sovoboden.
Ach běd, běda mi,
bě-da!

(Ze sbírky Básně a písně přátelství)

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

<http://uhrineves.evangnet.cz/>

mobil: 607 886 447

redakční e-mail: mirasul789@gmail.com